

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความพึงพอใจในงานและปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของรัฐนั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอพร้อมทั้งแปลความหมายประกอบเป็นตอน ๆ ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นด้านสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจในงานและระดับความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของรัฐ โดย

3.1 ตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัยที่ว่าปัจจัยที่นำมาศึกษาส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของรัฐ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยของรัฐ ใ้ใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มเติมตัวแปรเป็นขั้น ๆ

การคำนวณค่าสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานภาพของอาจารย์ คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นข้อมูลทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วย อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ สถานที่ตั้งของสถาบันที่ปฏิบัติงาน และภาระงานด้านอื่นนอกจากงานสอนและงานวิจัย ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่ และ ค่าร้อยละ ของสถานภาพด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	ความถี่	ร้อยละ	
1. <u>อายุ</u>			
30 ปี หรือ น้อยกว่า	62	18.5	N = 336
31-35 ปี	49	14.6	
36-40 ปี	66	19.6	
41-45 ปี	56	16.7	
46-50 ปี	35	10.4	
มากกว่า 51 ปี	68	20.2	
2. <u>ตำแหน่งทางวิชาการ</u>			
อาจารย์	115	34.2	N = 336
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	116	34.5	
รองศาสตราจารย์	90	26.8	
ศาสตราจารย์	15	4.5	

ตารางที่ 5 (ต่อ)

สถานภาพ	ความถี่	ร้อยละ	
3. สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา			
แพทยศาสตร์	132	39.3	N = 336
สาขาอื่นที่มีใบแพทยศาสตร์	161	47.9	
แพทยศาสตร์และสาขาอื่น	43	12.8	
4. ประสบการณ์ในการทำงานเป็นอาจารย์ ที่สอนระดับปริคณีกในสถาบันที่ปฏิบัติงาน			
5 ปี หรือ น้อยกว่า	94	28.0	N = 336
6-10 ปี	64	19.0	
11-15 ปี	50	14.9	
15-20 ปี	61	18.2	
มากกว่า 20 ปี	67	19.9	
5. สถาบันที่ปฏิบัติงานในปัจจุบันอยู่ใน			
ส่วนกลาง	186	55.4	N = 336
ส่วนภูมิภาค	150	44.6	
6. ภาระงานด้านอื่น ๆ นอกจากงานสอนและงานวิจัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)			
งานบริการสังคม	117	34.8	N = 336
งานบริหาร	229	68.2	
งานอาจารย์ที่ปรึกษา	197	58.6	
งานบริการวิชาการ	189	56.3	

จากตารางที่ 5 จะเห็นว่าอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 336 คน มีข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพ ดังต่อไปนี้

1. อายุ อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐ ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 51 ปี และระหว่าง 36-40 ปี ซึ่งเป็นจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 และจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 ตามลำดับ รองลงมาเป็นผู้มีอายุ 30 ปีหรือน้อยกว่า 62 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 อายุระหว่าง 41-45 ปี มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 อายุระหว่าง 31-35 ปี มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 และอายุระหว่าง 46-50 ปี มีน้อยที่สุด คือ มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4

2. ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐส่วนใหญ่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นจำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมามีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์ มีจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 ส่วนตำแหน่งรองศาสตราจารย์ มีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 และตำแหน่งทางวิชาการระดับศาสตราจารย์มีน้อยที่สุด คือ มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

3. สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในสาขาอื่นที่ไม่ใช่สาขาแพทยศาสตร์ เป็นจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 47.9 และสำเร็จการศึกษาในสาขาแพทยศาสตร์ 132 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 นอกจากนี้ยังมีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งสาขาแพทยศาสตร์และสาขาอื่น อีกจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8

4. ประสบการณ์ในการทำงานเป็นอาจารย์ที่สอนระดับปริคณีกในสถาบันที่ปฏิบัติงาน อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐ ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปีหรือน้อยกว่า ซึ่งเป็นจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 รองลงมาเป็นผู้มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปีขึ้นไป จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 19.9 ประสบการณ์ระหว่าง 6-10 ปี

จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 ประสบการณ์ระหว่าง 15-20 ปี จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 และประสบการณ์ระหว่าง 11-15 ปี มีน้อยที่สุด คือ มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9

5. สถานที่ตั้งของสถาบันที่ปฏิบัติงาน อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐอยู่ในส่วนกลาง 186 คน คิดเป็นร้อยละ 55.4 และอยู่ในส่วนภูมิภาค 150 คน คิดเป็นร้อยละ 44.6

6. ภาระงานด้านอื่น ๆ นอกจากงานสอนและงานวิจัย อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐมีภาระงานด้านงานบริหารมากที่สุดนอกเหนือจากงานสอนและงานวิจัย กล่าวคือ จากจำนวนอาจารย์ 336 คน มีอาจารย์ที่ต้องปฏิบัติงานด้านงานบริหารถึง 229 คน คิดเป็นร้อยละ 68.2 ส่วนภาระงานด้านอื่นที่ปฏิบัติรองลงมา คือ งานอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 197 คน จาก 336 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 งานบริการวิชาการ จำนวน 189 คน จาก 336 คน คิดเป็นร้อยละ 56.3 และงานบริการสังคม จำนวน 117 คน จาก 336 คน คิดเป็นร้อยละ 34.8 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจในงานและระดับความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบวัดความพึงพอใจในงาน จำนวน 16 ข้อ และแบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัย 10 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงาน จำนวน 68 ข้อ เพื่อต้องการทราบถึงระดับความพึงพอใจในงานและความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริคณีกในมหาวิทยาลัยของรัฐ ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ ต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของตัวแปรตาม (Y) และ
ตัวแปรอิสระ (X) ทุกตัว

ตัวแปร	สัญลักษณ์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.)
ความพึงพอใจในงาน	Y	4.62	0.72
ความสำเร็จในงาน	X1	4.05	0.51
การได้รับการยอมรับนับถือ	X2	3.36	0.52
ลักษณะงาน	X3	3.58	0.67
ความรับผิดชอบ	X4	3.60	0.50
ความก้าวหน้าในงาน	X5	3.20	0.45
นโยบายและการบริหารงาน	X6	3.14	0.55
ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา	X7	3.48	0.54
สภาพการทำงาน	X8	3.16	0.52
ความมั่นคงในงาน	X9	3.76	0.62
เงินเดือนและผลประโยชน์- เกอกล	X10	3.15	0.52

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า

1. ค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม (Y) คือ ความพึงพอใจในงาน มีค่าเท่ากับ 4.62 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงคะแนนที่กำหนดแล้วจะอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 ซึ่งหมายถึง อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐ มีความพึงพอใจในงานอยู่ในระดับปานกลาง

2. ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ (X) จำนวน 10 ปัจจัยนั้น พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.14-4.05 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.45-0.67 โดยตัวแปรอิสระ X1 คือ ความสำเร็จในงาน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และ ตัวแปรอิสระ X6 คือ นโยบายและการบริหารงานมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระทั้ง 10 ตัวกับช่วงคะแนนที่กำหนดแล้ว ปรากฏว่ามีตัวแปรอิสระ 4 ตัว คือ X1 X9 X4 และ X3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.50-4.49 ซึ่งหมายถึง อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐเห็นด้วยกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน 4 ปัจจัย คือ ความสำเร็จในงาน (X1) ความมั่นคงในงาน (X9) ความรับผิดชอบ (X4) และ ลักษณะงาน (X4) ในระดับมาก ส่วนตัวแปรอิสระที่เหลืออีก 6 ตัว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐเห็นด้วยกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน 6 ปัจจัย คือ ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา (X7) การได้รับการยอมรับนับถือ (X2) ความก้าวหน้าในตำแหน่ง การงาน (X5) สภาพการทำงาน (X8) เงินเดือนและผลประโยชน์ที่เกื้อกูล (X10) และนโยบายและการบริหารงาน (X6) ในระดับปานกลาง

การวิเคราะห์ความพึงพอใจในงานและระดับความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับ-
ปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน จำแนกตามสาขาวิชา
ที่สำเร็จการศึกษา (อาจารย์ที่เป็นแพทย์และอาจารย์ที่มีได้เป็นแพทย์)

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่า หากจำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา กล่าวคือ
อาจารย์ที่เป็นแพทย์และมีได้เป็นแพทย์ จะมีความพึงพอใจในงานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัย
ที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานอย่างไร ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของตัวแปรตาม (Y) และ
ตัวแปรอิสระ (X) ทุกตัว จำแนกตามกลุ่มอาจารย์ที่เป็นแพทย์และไม่เป็นแพทย์

ตัวแปร	สัญลักษณ์	ค่าเฉลี่ย		ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
		แพทย์	ไม่เป็นแพทย์	แพทย์	ไม่เป็นแพทย์
ความพึงพอใจในงาน	Y	4.56	4.69	0.78	0.64
ความสำเร็จในงาน	X1	4.06	4.04	0.52	0.51
การได้รับการยอมรับนับถือ	X2	3.39	3.33	0.54	0.49
ลักษณะงาน	X3	3.49	3.68	0.70	0.62
ความรับผิดชอบ	X4	3.57	3.62	0.52	0.47
ความก้าวหน้าในงาน	X5	3.17	3.22	0.47	0.43
นโยบายและการบริหารงาน	X6	3.16	3.12	0.58	0.52
ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา	X7	3.49	3.46	0.54	0.54
สภาพการทำงาน	X8	3.20	3.11	0.51	0.54
ความมั่นคงในงาน	X9	3.71	3.81	0.66	0.51
เงินเดือนและผลประโยชน์ ^๕ ที่เกื้อกูล	X10	3.10	3.21	0.51	0.53

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่า

1. ค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม (Y) คือ ความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นแพทย์และมีได้เป็นแพทย์ มีค่าเท่ากับ 4.56 และ 4.69 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงคะแนนที่กำหนดแล้ว จะอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 ซึ่งหมายถึง อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีทั้งที่เป็นแพทย์และมีได้เป็นแพทย์มีความพึงพอใจในงานอยู่ในระดับปานกลาง

2. ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นที่มีต่อบัณฑิตที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน จำนวน 10 ปัจจัยของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นแพทย์และไม่เป็นแพทย์ ปรากฏว่า มีปัจจัย 3 ประการที่ทั้งอาจารย์ที่เป็นแพทย์และไม่เป็นแพทย์เห็นด้วยในระดับมาก ได้แก่ ความสำเร็จในงาน (X1) ความมั่นคงในงาน (X9) และความรับผิดชอบ (X4) ยกเว้น ปัจจัยด้านลักษณะงานที่ปฏิบัติ (X3) ที่อาจารย์ที่ไม่เป็นแพทย์เห็นด้วยในระดับมาก ในขณะที่อาจารย์ที่เป็นแพทย์เห็นด้วยในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยอื่น ๆ อีก 6 ประการ คือ การได้รับการยอมรับนับถือ (X2) ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน (X5) นโยบายและการบริหารงาน (X6) ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา (X7) สภาพการทำงาน (X8) และเงินเดือนและผลประโยชน์เกื้อกูล (X10) ทั้งอาจารย์ที่เป็นแพทย์และไม่เป็นแพทย์เห็นด้วยในระดับปานกลาง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ความพึงพอใจในงานและระดับความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับ
ปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน จำแนกตามสถานที่ตั้งของ
สถาบันที่ปฏิบัติงาน (ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค)

หากจำแนกตามสถานที่ตั้งของสถาบันที่ปฏิบัติงาน (ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค) แล้ว
ความพึงพอใจในงานและความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย
ของรัฐจะปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 8 ต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของตัวแปรตาม (Y) และ
ตัวแปรอิสระ (X) ทุกตัว จำแนกตามกลุ่มอาจารย์ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ตัวแปร	สัญลักษณ์	ค่าเฉลี่ย		ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
		ส่วนกลาง	ส่วนภูมิภาค	ส่วนกลาง	ส่วนภูมิภาค
ความพึงพอใจในงาน	Y	4.52	4.74	0.75	0.67
ความสำเร็จในงาน	X1	4.04	4.06	0.53	0.49
การได้รับการยอมรับนับถือ	X2	3.32	3.40	0.54	0.48
ลักษณะงาน	X3	3.51	3.67	0.67	0.65
ความรับผิดชอบ	X4	3.54	3.67	0.67	0.65
ความก้าวหน้าในงาน	X5	3.18	3.21	0.47	0.43
นโยบายและการบริหารงาน	X6	3.16	3.12	0.53	0.58
ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชา	X7	3.50	3.45	0.56	0.51
สภาพการทำงาน	X8	3.14	3.18	0.53	0.51
ความมั่นคงในงาน	X9	3.77	3.75	0.60	0.59
เงินเดือนและผลประโยชน์อื่น ๆ	X10	2.99	3.34	0.45	0.54

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า

1. ค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม (Y) คือ ความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีค่าเท่ากับ 4.52 และ 4.74 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงคะแนนที่กำหนดแล้ว จะอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 ซึ่งหมายถึงอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีความพึงพอใจในงานอยู่ในระดับปานกลาง

2. ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน จำนวน 10 ปัจจัยของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐในส่วนกลางและส่วนภูมิกาศนั้นปรากฏว่า มีปัจจัย 4 ประการที่อาจารย์ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเห็นด้วยในระดับมาก อันได้แก่ความสำเร็จในงาน (X1) ลักษณะงาน (X3) ความรับผิดชอบ (X4) และความมั่นคงในงาน (X9) ยกเว้นปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา (X7) ที่กลุ่มอาจารย์ในส่วนกลางเห็นด้วยในระดับมาก ในขณะที่กลุ่มอาจารย์ในส่วนภูมิภาคเห็นด้วยในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยอื่น ๆ อีก 5 ประการ คือ การได้รับการยอมรับนับถือ (X2) ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน (X5) นโยบายและการบริหารงาน (X6) สภาพการทำงาน (X8) และเงินเดือนและผลประโยชน์เกื้อกูล (X10) ทั้งอาจารย์ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน

จากผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจในงานและความคิดเห็นของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงาน ในตอนที่ 2 นำมาใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยหรือตัวแปรอิสระ (X) ที่ส่งผลต่อการพยากรณ์ความพึงพอใจในงานหรือตัวแปรตาม (Y) ต่อไป โดยผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติเพื่อความสะดวกในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

Y	หมายถึง	ความพึงพอใจในงาน
X1	หมายถึง	ความสำเร็จในงาน
X2	หมายถึง	การได้รับการยอมรับนับถือ
X3	หมายถึง	ลักษณะงาน
X4	หมายถึง	ความรับผิดชอบ
X5	หมายถึง	ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน
X6	หมายถึง	นโยบายและการบริหารงาน
X7	หมายถึง	ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา
X8	หมายถึง	สภาพการทำงาน
X9	หมายถึง	ความมั่นคงในงาน
X10	หมายถึง	เงินเดือนและผลประโยชน์ที่เกื้อกูล
F	หมายถึง	อัตราส่วน F
t	หมายถึง	อัตราส่วน t เป็นการทดสอบความมีนัยสำคัญของคะแนน b
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาคู่
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยซึ่งแสดงถึงประสิทธิภาพในการพยากรณ์
Adj R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่เปลี่ยนไปจากเดิม
S.E.	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการถดถอย
S.E.b	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การถดถอย
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักของความสำคัญของตัวพยากรณ์แต่ละตัวที่ทำให้เกิด ความเปลี่ยนแปลงในตัวแปรตาม เมื่อสมการพยากรณ์อยู่ในรูป คะแนนดิบ
β	หมายถึง	ค่าน้ำหนักของความสำคัญของตัวพยากรณ์แต่ละตัวที่ทำให้เกิด ความเปลี่ยนแปลงในตัวแปรตาม เมื่อสมการพยากรณ์อยู่ในรูป คะแนนมาตรฐาน
a	หมายถึง	ค่าคงที่ของสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ
\hat{Y}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจที่ได้จากการถดถอยในรูปคะแนนดิบ
\hat{Z}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจที่ได้จากการถดถอยในรูปคะแนน มาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานนั้น มีลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

3.1 ตรวจสอบสมมติฐานที่ว่าตัวแปรอิสระที่นำมาศึกษาส่งผลต่อตัวแปรตาม โดย หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรอิสระด้วยกัน ด้วยวิธี Pearson Coefficient Correlation แล้วทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 9

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Y) กับตัวแปรอิสระ (X) และระหว่างตัวแปรอิสระด้วยตนเอง

ตัวแปร	Y	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10
Y	1.0000	.3769	.5486	.5769	.4500	.4607	.4884	.4081	.4777	.6004	.4176
X1		1.0000	.4307	.5515	.3878	.2622	.2947	.2296	.3047	.4305	.1808
X2			1.0000	.5195	.4615	.4991	.5043	.6229	.3852	.4820	.3639
X3				1.0000	.4659	.4354	.3317	.3108	.3348	.5769	.2526
X4					1.0000	.3744	.4679	.3684	.4570	.4482	.3866
X5						1.0000	.5678	.5103	.3711	.3981	.4162
X6							1.0000	.5428	.4829	.4154	.4150
X7								1.0000	.3216	.4147	.3258
X8									1.0000	.4313	.4631
X9										1.0000	.3029
X10											1.0000

P < .001

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 9 จะเห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) หรือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานทั้ง 10 ปัจจัย มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับตัวแปรตาม (Y) หรือ ความพึงพอใจในงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยตัวแปรอิสระที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุด คือ X9 (ความมั่นคงในงาน) เท่ากับ .6004 และตัวแปรอิสระที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำสุด คือ X1 (ความสำเร็จในงาน) เท่ากับ .3769 แสดงว่า อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่ได้คะแนนในตัวแปรอิสระซึ่งเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจในงานสูง มีแนวโน้มว่าจะได้คะแนนในตัวแปรตาม คือ ความพึงพอใจในงานอยู่ในระดับสูงตามไปด้วย แต่ถ้าได้คะแนนในตัวแปรอิสระต่ำ ก็มีแนวโน้มว่าจะได้คะแนนในตัวแปรตามต่ำลงไปด้วย

สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) กับตัวแปรตาม (Y) ด้วยกันเอง พบว่า ทุกตัวมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังปรากฏในตาราง โดยตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันสูงสุด คือ X7 (ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา) กับ X2 (การได้รับการยอมรับนับถือ) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .6229 แสดงว่า อาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่ได้คะแนนในตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กันดังกล่าวสูง มีแนวโน้มว่าจะได้คะแนนในตัวแปรอิสระทั้งคู่สูงตามกัน และถ้าได้คะแนนในตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กันต่ำก็มีแนวโน้มที่จะได้คะแนนในตัวแปรอิสระทั้งคู่ต่ำตามกันไปด้วย

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) ที่มีความสัมพันธ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กับตัวแปรตาม (Y) ดังกล่าว จึงเป็นการตอบสมมุติฐานของการวิจัยได้ว่า ปัจจัยที่นำมาศึกษาทั้ง 10 ปัจจัย (ตัวแปรอิสระ X) อันได้แก่ ความสำเร็จในงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน นโยบาย และการบริหารงาน ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา สภาพการทำงาน ความมั่นคงในงาน เงินเดือนและผลประโยชน์เกื้อกูล มีผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐ

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาในมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้นๆ ดังนี้

3.2.1 เลือกตัวแปรอิสระที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับตัวแปรตาม (Y) สูงสุด (จากตารางที่ 9) เข้าสู่สมการถดถอยก่อน ในที่นี้ คือ X9 จากนั้นจึงเลือกตัวแปรตัวต่อ ๆ ไปจากตัวแปรอิสระที่ไม่อยู่ในสมการ หรือ ยังไม่ถูกเลือก โดยพิจารณาตัวแปรที่มีอัตราส่วน t สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญ และทำให้ R^2 สูงขึ้นเข้าสู่สมการตามลำดับ แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) และสัมประสิทธิ์การถดถอย (R^2) ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าความแตกต่างของสัมประสิทธิ์การถดถอย ($Adj R^2$) โดยใช้สถิติ F (F-Test) เพื่อต้องการทราบกลุ่มตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาในมหาวิทยาลัยของรัฐอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏผลในตารางที่ 10 ต่อไปนี้ (รายละเอียดของขั้นตอนการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสู่สมการดูได้จากภาคผนวก ข)

ตารางที่ 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย และค่าความแตกต่างของสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระ

ตัวแปร	R	R^2	Adj R^2	F	Sig F
X9	.60039	.36047	.35854	187.13159	.0000
X2	.66934	.44801	.44467	134.32430	.0000
X3	.69681	.48554	.48087	103.81792	.0000
X10	.71814	.51573	.50984	87.59356	.0000
X6	.72824	.53060	.52344	74.15251	.0000
X8	.73418	.53901	.53055	63.72468	.0000

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่าตัวแปรอิสระที่ถูกเลือกเข้าสู่สมการตามลำดับ มีเพียง 6 ตัวเท่านั้น คือ X9 X2 X3 X10 X6 และ X8 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (R^2) เท่ากับ .36047 .44801 .48554 .51573 .53060 และ .53901 ตามลำดับ

จากตารางดังกล่าว พบว่า ตัวแปรอิสระตัวแรกที่เข้าสู่สมการ คือ X9 (ความมั่นคงในงาน) สามารถพยากรณ์หรืออธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม Y (ความพึงพอใจในงาน) ได้ถึง ร้อยละ 36.04 และเมื่อนำตัวแปรอิสระ X2 (การได้รับการยอมรับนับถือ) X3 (ลักษณะงาน) X10 (เงินเดือนและผลประโยชน์เกื้อกูล) X6 (นโยบายและการบริหารงาน) และ X8 (สภาพการทำงาน) มาพิจารณาร่วมโดยเพิ่มเข้าสู่สมการทีละตัว จะสามารถพยากรณ์หรืออธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม Y (ความพึงพอใจในงาน) ได้สูงขึ้น เป็นร้อยละ 44.80 48.55 51.57 53.06 และ 53.90 ตามลำดับ

เมื่อตรวจสอบตัวแปรที่ไม่อยู่ในสมการ กล่าวคือ ไม่ถูกเลือกเข้าสู่สมการ ซึ่งได้แก่ X1 (ความสำเร็จในงาน) X4 (ความรับผิดชอบ) X5 (ความก้าวหน้าในตำแหน่ง การงาน) และ X7 (ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชา) แล้ว จะพบว่า ค่าความสัมพันธ์บางส่วน อัตราร่วม t ไม่สูงและไม่มีนัยสำคัญพอที่จะเข้าสู่สมการได้อีก (ดูรายละเอียดจากภาคผนวก ข) แสดงให้เห็นว่าเป็นการสิ้นสุดของการเพิ่มตัวแปร จึงเหลือตัวแปรอิสระที่ดีที่สุดในการพยากรณ์ตัวแปรตามเพียง 6 ตัวเท่านั้น คือ X9 X2 X3 X10 X6 และ X8 ซึ่งหมายถึง ตัวแปรอิสระทั้ง 6 ตัวดังกล่าว คือ ตัวแปรที่เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อตัวแปรตาม Y

3.2.1 สร้างสมการการถดถอยของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ดีที่สุด โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระที่อยู่ในรูปของคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน และการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระ และสร้างสมการที่อธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระซึ่งมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามได้ถูกต้องที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงค่าสถิติของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าอยู่ในสมการถดถอย

ตัวแปร	b	S.E.b	β	t	Sig t
X9	.29091	.05803	.24927	5.013	.0000
X2	.20281	.06609	.15158	3.069	.0023
X3	.25682	.05127	.24488	5.009	.0000
X10	.16088	.05853	.12150	2.749	.0063
X6	.15478	.06099	.12125	2.538	.0116
X8	.15212	.06226	.11504	2.443	.0151
a (constant)	.46136	.22184		2.080	.0380

จากตารางที่ 11 กลุ่มตัวแปรอิสระที่คัดเลือกทั้ง 6 ตัว คือ X9 X2 X3 X10 X6 และ X8 เมื่อเข้ามาอยู่ในสมการถดถอย จะพบว่า

- มีค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวพยากรณ์ซึ่งอยู่ในรูปคะแนนดิบ คือ "b" โดย $b_9 = .29091$ $b_2 = .20281$ $b_3 = .25682$ $b_{10} = .16088$ $b_6 = .15478$ และ $b_8 = .15212$
- มีค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวพยากรณ์ซึ่งอยู่ในรูปคะแนนมาตรฐาน "β" ได้แก่ $\beta_9 = .24927$ $\beta_2 = .15158$ $\beta_3 = .24488$ $\beta_{10} = .12150$ $\beta_6 = .12125$ และ $\beta_8 = .11504$
- มีค่า a คือ ค่าคงที่ = .46136

ดังนั้น จึงได้รูปแบบของสมการถดถอย ดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 + b_4X_4 + b_5X_5 + b_6X_6 + b_7X_7$$

$$\hat{Y} = .46136 + .29091X_1 + .20281X_2 + .25682X_3 + .16088X_4 + .25478X_5 + .15212X_6 + .15212X_7$$

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = \beta_1Z_1 + \beta_2Z_2 + \beta_3Z_3 + \beta_4Z_4 + \beta_5Z_5 + \beta_6Z_6 + \beta_7Z_7$$

$$\hat{Z} = .24927Z_1 + .15158Z_2 + .24488Z_3 + .12150Z_4 + .12125Z_5 + .11504Z_6 + .11504Z_7$$

จากสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน สามารถเรียงลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระ จากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) ได้ดังนี้ คือ

1. ความมั่นคงในงาน
2. การได้รับการยอมรับนับถือ
3. ลักษณะงานที่ปฏิบัติ
4. เงินเดือนและผลประโยชน์ที่เกื้อกูล
5. นโยบายและการบริหารงาน
6. สภาพการทำงาน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญา
ในมหาวิทยาลัยของรัฐจำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาและสถานที่ตั้งของสถาบัน

จากข้อมูลที่ได้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่า หากจำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา และสถานที่ตั้งของสถาบันแล้ว ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาในมหาวิทยาลัยของรัฐจะเป็นอย่างไร การวิเคราะห์ใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ เช่นเดียวกัน ซึ่งรายละเอียดของการวิเคราะห์แสดงในภาคผนวก ค ในที่นี้ จะขอนำเสนอเฉพาะผลการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญา
ในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

1.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์ที่เป็นแพทย์ คือ X9 (ความมั่นคงในงาน) X2 (การได้รับการยอมรับนับถือ) X3 (ลักษณะงานที่ปฏิบัติ) และ X6 (นโยบายและการบริหารงาน) ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงค่าสถิติของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าอยู่ในสมการถดถอย
เฉพาะกลุ่มอาจารย์ที่เป็นแพทย์

ตัวแปร	b	S.E.b	β	T	Sig t
X9	.34600	.08326	.30660	4.156	.0001
X2	.25605	.09771	.18548	2.620	.0096
X3	.25772	.08128	.24389	3.171	.0018
X6	.22981	.08193	.17288	2.805	.0056
a (constant)	.78826	.28645		2.752	.0066

จากตารางที่ 12 กลุ่มตัวแปรอิสระที่คัดเลือกทั้ง 4 ตัว คือ X9 X2 X3 และ X6 เมื่อเข้ามาอยู่ในสมการถดถอย สามารถนำมาสร้างสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ ดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .78826 + .34600X9 + .25605X2 + .25772X3 + .22981X6$$

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = .30660Z9 + .18548Z2 + .24389Z3 + .17288Z6$$

จากสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน สามารถเรียงลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นแพทย์ ได้ดังนี้

1. ความมั่นคงในงาน
2. การได้รับการยอมรับนับถือ
3. ลักษณะงานที่ปฏิบัติ
4. นโยบายและการบริหารงาน

1.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีได้เป็นแพทย์ คือ X2 (การได้รับการยอมรับนับถือ) X8 (สภาพการทำงาน) X9 (ความมั่นคงในงาน) X3 (ลักษณะงานที่ปฏิบัติ) X10 (เงินเดือนและผลประโยชน์ผูกมัด) และ X6 (นโยบายและการบริหารงาน) ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงค่าสถิติของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ได้รับเลือกให้เข้าอยู่ในสมการถดถอย
เฉพาะกลุ่มอาจารย์ที่มิได้เป็นแพทย์

ตัวแปร	b	S.E.b	β	T	Sig t
X2	.21231	.08969	.16658	2.367	.0192
X8	.21058	.07714	.18195	2.730	.0071
X9	.22146	.08259	.18015	2.681	.0087
X3	.20007	.06819	.18940	2.934	.0039
X10	.20066	.07842	.17063	2.559	.0115
X6	.18755	.08258	.15638	2.271	.0245
a (constant)	.52778	.31899		1.655	.1001

จากตารางที่ 13 กลุ่มตัวแปรอิสระที่ตัดที่สุดทั้ง 6 ตัว คือ X2 X8 X9 X3 X10 และ X6 เมื่อเข้ามาอยู่ในสมการถดถอย สามารถนำมาสร้างสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .52778 + .21231X2 + .21058X8 + .22146X9 + .20007X3 + .20066X10 + .18755X6$$

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = .16658Z2 + .18195Z8 + .18015Z9 + .18940Z3 + .17063Z10 + .15638Z6$$

จากสมการถดถอยในรูปแบบมาตรฐาน สามารถเรียงลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีได้เป็นแพทย์ ได้ดังนี้

1. การได้รับการยอมรับนับถือ
2. สภาพการทำงาน
3. ความมั่นคงในงาน
4. ลักษณะงานที่ปฏิบัติ
5. เงินเดือนและผลประโยชน์เกื้อกูล
6. นโยบายและการบริหารงาน

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐจำแนกตามสถานที่ตั้งของสถาบัน

2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐในส่วนกลาง คือ X9 (ความมั่นคงในงาน) X2 (การได้รับการยอมรับนับถือ) X8 (สภาพการทำงาน) และ X3 (ลักษณะงานที่ปฏิบัติ) ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 14

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงค่าสถิติของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าอยู่ในสมการถดถอย เฉพาะกลุ่มอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ในส่วนกลาง

ตัวแปร	b	S.E.b	β	T	Sig t
X9	.26929	.08055	.23100	3.343	.0010
X2	.27564	.08369	.21591	3.293	.0012
X8	.33442	.07942	.25513	4.211	.0000
X3	.24000	.07400	.22753	3.243	.0014
a (constant)	.72238	.27240		2.652	.0087

จากตารางที่ 14 กลุ่มตัวแปรอิสระที่คัดเลือกทั้ง 4 ตัว คือ X9 X2 X8 และ X3 เมื่อเข้ามาอยู่ในสมการถดถอย สามารถนำมาสร้างสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .72238 + .26929X9 + .27564X2 + .33442X8 + .24000X3$$

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = .23100Z9 + .21591Z2 + .25513Z8 + .22753Z3$$

จากสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน สามารถเรียงลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปรีคลินิกในมหาวิทยาลัยของรัฐใน ส่วนกลาง ได้ดังนี้

1. ความมั่นคงในงาน
2. การได้รับการยอมรับนับถือ
3. สภาพการทำงาน
4. ลักษณะงานที่ปฏิบัติ

2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปรีคลินิกในมหาวิทยาลัยของรัฐในส่วนภูมิภาค คือ X9 (ความมั่นคงในงาน) X6 (นโยบายและการบริหารงาน) X3 (ลักษณะงานที่ปฏิบัติ) และ X10 (เงินเดือนและผลประโยชน์แก่ลูก) ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงค่าสถิติของกลุ่มตัวแปรอิสระที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าอยู่ในสมการถดถอยเฉพาะกลุ่มอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปรีคลินิกในมหาวิทยาลัยของรัฐใน ส่วนภูมิภาค

ตัวแปร	b	S.E. b	β	T	Sig t
X9	.36194	.08387	.31599	4.315	.0000
X6	.30242	.07576	.26016	3.992	.0001
X3	.28425	.07131	.27455	3.986	.0001
X10	.18293	.07838	.14637	2.334	.0210
a(constant)	.78004	.32190		2.423	.0166

จากตารางที่ 15 กลุ่มตัวแปรอิสระที่คิดที่สุดทั้ง 4 ตัว คือ X9 X6 X3 และ X10 เมื่อเข้ามาอยู่ในสมการถดถอย สามารถนำมาสร้างสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .78004 + .36194X9 + .30242X6 + .28425X3 + .18293X10$$

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = .31599Z9 + .26016Z6 + .27455Z3 + .14637Z10$$

จากสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน สามารถเรียงลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในงานของอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ที่สอนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐในส่วนภูมิภาค ได้ดังนี้

1. ความมั่นคงในงาน
2. นโยบายและการบริหารงาน
3. ลักษณะงานที่ปฏิบัติ
4. เงินเดือนและผลประโยชน์เกื้อกูล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย